

red leánya, Lalla Roukh, A remete csenge-
tyúje (Villars draganyosai), Hoffmann me-
séi stb. — és Offenbach, Lecocq, Planquette,
Audran, Varney, Suppé, Millöcker, Strauss,
Sullivan stb. 70 operettjében; a magyaro-
kat említsük elől: A paradicsom (Gárdonyi
szövegére írta Barna Izsó Szegeden), Uff
király (Bátor Szidor és Hegyi Béla), Pe-
pita (Hegyi Béla), A kis alamszi (ifj. Bo-
kor József), Az eleven ördög, A suhanc, Ki-
rályfogás, A citerás (Konti József), A pipa-
csósz király (Kószeghy Géza), Titilla had-
nagy (Rákosi Jenő szövegére, Puks Fe-
renc), Peking rózsája (Sztójánovits Jenő),
A szultán (Verő György), Orpheus az alvi-
lágban, Szép Heléna, Párizsi élet, Dunanan
apó, A gerolsteini nagyhercegnő, Angot
asszony leánya, A kertészleány, Camargo,
Nap és hold, Giroflé-Gorofla (Vida-Ibolya),
Száz szűz, A kis menyecske, Kisasszony fe-
leségem, A cornevillei harangok, Rip van
Winkle, Üdvöske, Tiszturak a zárdában,
Nebántsvirág, Fanchon asszony leánya, A
háromcsőrű kacsza, A boissyi boszorkány,
A szép Galethea, Donna Juanita, Fatinitza,
A gascognei nemes, Boccaccio, A szegény
Jonathán, A bellevillei szűz, Boszorkányvár,
Gasporone, A koldusdiák, Furcsa háború,
Egy éj Velencében, Jabuka, A cigánybáró,
Simplicius, A bőregér (A denevér), Ali
Baba, A varázsgyűrű, A tűzoltó, Szitakötő,
A madarász, A bányamester, Don Cézár, A
gárdista, A mikádó, A libapásztorlány, A
megázott Ámor, Beszélő kút, A csavargó,
Színházi képtelenség stb. De számos nép-
színműben is fellépett, sőt nem egy vígjá-
ték- és drámai előadást ő tett lehetővé az-
al, hogy a hiányzó bonviván vagy hőssze-
relmes szerepét betanulta és eljátszotta. Így
nemcsak mint énekes, hanem mint szín-
játós is teljesen kifejtette képességeit —
a kritika utóbb mint szerepeinek megjátszó-
ját mindig kiemelte. A közönség is fényes
ajándékokkal mutatta ki nagyrabecsülését
Kassán, Szegeden, Sátoraljaújhelyen, Eper-
jesen, Ungvárott, jutalomjátékain. Már
1889-ben, mikor a budapesti városligeti
aréna igazgatója, Feld Zsigmond megszün-
tetve német társulatát, a színpörben magyar
előadásokat kezdett tartani (a Népszínház
társulata nyitotta meg az új érat, Rákosi
Jenőnek „Éjjel az erdőn” c. népi drámájában
Blahánéval) az a megtiszteltetés érte
Kenedichet, hogy ez együtteshez őt hívta

meg a tenorszerepekre. Sikere arra bírta a
Népszínház igazgatóját, Evva Lajost, hogy
szerződési ajánlatot tett Kenedichnek, azon-
ban éppen akkor kapott 3 éves szerződést
(a Népszínházból kivált) Makó Lajostól, új
szegedi társulatához s nem tartotta ildomos-
nak elpártolni új igazgatójától. Végre 1895
júniusában alkalma nyílt Kenedichnek, hogy
elfogadta a Népszínház meghívását: eljá-
szotta s énekelte „Hoffmann meséi” cím-
szerepét. Evva igazgató azonnal szerződ-
tette. Mint rendes tag, először Strauss Já-
nos jubileumi operettjében, a „Jabuká”-ban
lépett fel, Komáromy Mariskával. De part-
nerei lettek mind a ragyogó művésznők:
Blaha Lujza, Hegyi Aranka, Pálmay Ilka,
Küry Klára, Bárdy Gabi, Margó Célia s a
vidék olyan primadonnái, akik méltók voltak
arra, hogy a Népszínházban vendégszere-
peljenek; a férfiak közül pedig Szirmai
Imre, Vidor Pál, Németh József, Kassai
Vidor, Fóris Pista, Ujvári Károly (e néven
az első) stb. Mint megemlékezésében K. K.
írja: együtt maradt ezekkel „a népszínházi
törzstársulat széjjeleresztéséig, illetve Por-
zolt Kálmán igazgató erőszakos megbukta-
tása, Vidor Pál tragikus öngyilkossága és
azután még a Népszínházi Bizottság egy-
ideig tartott vezetéséig, mint elsőrendű éne-
kesszínész”. Még tíz évvel előbb, a millen-
iumi kiállításon (1896) nagy kitüntetés
volt, hogy Blaháné és más kiváló művészek
mellett Kenedich énekéről is fonográf felvé-
teleket eszközöltek megörökítés s a kiállítá-
son népszerűsítés végett. Kenedichnek 3
énekszámot kellett „leadnia” a fonográfba.
Volt része egyéb megtisztelésekben is: a tu-
dományegyetem aulájában a Csokonai-em-
lékünnepeken szerepelt; meghívták Mün-
chenbe és Berlinbe, gramofonba felvett elő-
adásokra; a berlini Komische Oper-ben az
ő Hoffmannja annyira tetszett Weingartner
Félixnek, hogy szerződéssel kínálta meg —
de amelyet Kenedich tökéletlen németisége
(és akkoriban szomorú családi körülményei)
miatt nem fogadhatott el. Említésreméltó,
hogy a Népszínház századik „Cigánybáró”-
előadása után a nagynevű zeneszerző,
Strauss János, a pompás alakításáért emlé-
kül, Hegyi Arankának, a páratlan „Szaffi-
nak” és Kenedichnek, a kiváló „Barinkay-
nak”, egy-egy briliáns gyűrűt ajándékozott.
Hogy számos jótékony célú hangversenyen
való szereplés dicsősége jutott Kenedichnek,